

Илюстрирано детско вестниче

Безплатен вестник към

сп. „Икономия и домакинство“

Гл. редактор: Лили инж. Янакиева

Година XX

Брой 3

Редактор на Градинка: Калина Малина

МАЛКИЯТ ДОБРУДЖАНЕЦЪ

Щом камбанитъ забиха
и по пътя се явниха
въ стройни, пъщи редици
млади български войници,
отъ леглото бързо скочихъ
и надъ къщния ни прагъ
вдигнахъ българския флагъ.

Офицеритъ напети
гледатъ всички отъ конетъ,
на народа козируватъ;
той презъ сълзи ги цълува,
купъ цвѣтя имъ въ пътя стели,
огнено-червени, бѣли.
Азъ пъкъ съ моята сестра,
мощно викнахме: „ура“.

Офицеръ единъ съ ржката
ме повдигна отъ земята,
закрепи ме на седлото,
съ дланъ погали ми челото
и когато ме прегърна
къмъ баща си се обърнахъ
и му викнахъ: „Въ този мигъ
азъ съмъ български войникъ“.

Петъръ Горянски

Фани Попова—Мутафова

ТЪ ДОЙДОХА!

Отначало никой не повѣрва.

Толкова пъти бѣха вѣрвали, толкова пъти надеждитъ имъ бѣха останали измамани. Дойдоха люде отъ пазара въ града и казаха:

— Тукъ пакъ ще стане българско . . .

Думата се разнесе отъ уста на уста. Сърдцата забиха по-силно. Работата опротивѣ. Днитъ изглеждаха безкрайни. После мълвата заглъхна. Измамилъ ни е нѣкой, въздъхнаха дълбоко хората отъ голѣмото Добричко село и сведоха още по-тъжно унилитъ си чела, порейки безъ радостъ съ плуга черната робска земя.

И пакъ се понесе вестъ. Кой пръвъ я изрече, не се разбра. Ала хората зашпнаха упорито:

— Нашитъ ще дойдатъ! Нашитъ . . .

Пенчо слушаше внимателно, какво говорѣха по-голѣмитъ му братя и сестри и не можеше да разбере. За него свободата бѣ нѣщо чудно, като невѣроятенъ сънъ. Да чете и да пише на езика, който се говори вжщи! Да срѣща войници, които говорятъ български и не надничатъ съ дръзки лица въ къщитъ имъ! Да бжде свободенъ винаги, день и нощъ, да ходи изъ двора, изъ улицитъ, безъ да го е страхъ отъ никого . . . Да слуша въ черква българска служба . . .

Детското му въображение си представяше българитъ, които щѣха да дойдатъ, като приказни юнаци, яхнали на бѣли коне, обкичени съ вѣнци и дарове, или стѣпващи въ бодрата крачка срѣдъ ека на музика и барабани. Така ги и сънуваше нощемъ, когато се мѣташе въ трескаво неспокойство на леглото си: сякашъ хиляди Свети Георгиевци, съ шлемове и лъскави саби въ

ржка, го обикаляха отвсѣкжде, виказа „ура“ и ласкаво му се усмихваха.

Сестритъ му тайно носѣха вжщи копринени платове. Анка купи червено, Мара зелено, а Дона бѣло. Ушиха отъ тѣхъ голѣмо знаме и го скриха въ раклата на мазата. Събираха яйцата и не ги носѣха на пазара. За баници и гощавки щѣха да имъ трѣбватъ.

— Ще дойдатъ ли? Кога ще дойдатъ? — губѣше всѣки търпение.

Почнаха да не ядатъ и не спятъ. Момци излизаха вѣнъ отъ селото и чакаха дълго дв научатъ нѣкоя новина.

Наближаватъ, приближаватъ . . . — се казваше всѣки день.

Една вечеръ, като заспиваше, Пенчо чу, какъ най-голѣмиятъ му братъ казваше на по-малкия:

— Дошли сж вече . . .

Момченцето трепна. Сърдцето зачука бързо и екливо. Отвори полека очи, заслуша се внимателно.

— Сигнали сж до воденицата. Следъ два дни сж тука. Ама утре никой не бива да излиза навѣнъ, строго е забранено. Всѣки трѣбва